

Prescripția dreptului de a obține executarea silită – actele de executare și efectul întreruptiv al termenului de prescripție

Termenul de prescripției este întrerupt prin îndeplinirea fiecărui act de executare silită în cursul executării, însă acte de executare sunt doar acelea prin care se indisponibilizează ori se valorifică bunuri ale debitorului și pentru care executorul judecătoresc are obligația încheierii procesului verbal prevăzut de art. 679 Cod pr.civ.

Simplele adrese ale executorului judecătoresc către Inspectoratul Teritorial de Muncă Arad, ANAF nu sunt acte de executare în sensul art. 388 Cod procedură civilă.

Nici procesul verbal de încetare a executării silite încheiat de executorul judecătoresc nu are aptitudinea de a întrerupe cursul executării silite, cu atât mai mult cu cât vine să certifice tocmai imposibilitatea continuării executării silite.

Tribunalul Arad, Secția I Civilă, decizia civilă nr. 5 din 10 ianuarie 2022

Prin încheierea civilă pronunțată de Judecătoria Arad, s-a admis contestația la executare formulată de contestatoarea K.M.C, în contradictoriu cu intimata PC. Au fost anulate formele de executare din dosarul execuțional.

A fost obligată intimata la plata către BEJ a sumei de 18,40 lei. S-a dispus restituirea către contestatoare a taxei judiciare de timbru în sumă de 1.000 lei.

Pentru a hotărî astfel, **prima instanță** a reținut că, între contestatoare, în calitate de împrumutat, și bancă, în calitate de creditoare, s-a încheiat contractul de credit, pentru o sumă de 34.300 CHF. Creditul trebuia rambursat în 120 de rate lunare (10 ani), deci ultima rată fiind scadentă în anul 2018.

Din cauza restanțelor, banca a cesionat contractul la data de 22.12.2008 către ....., care ulterior a declarat creditul scadent anticipat la data de 29.06.2012.

În continuare, acest creditor a demarat o primă executare silită pentru suma de 50.312,44 CHF (32.872,59 CHF debit principal și 17.439,85 CHF dobândă și comisioane) în dosarul execuțional.

În cadrul aceluși dosar execuțional, a fost încuviințată executarea silită prin încheiere civilă și somată debitoarea la data de 20.12.2012.

La aceeași dată de 20.12.2012 sunt înființate popriri asupra disponibilităților bănești ale debitoarei la instituții bancare, executorul revenind în acest sens și la data de 07.06.2013, inclusiv cu adrese către ITM, Municipiul sau ANAF.

Ulterior, la data de 21.01.2014 este virată de către terțul poprit BP SA suma de 4,24 lei.

Executorul judecătoresc revine cu somație către debitoare la data de 14.05.2014, la aceeași dată fiind emisă adresă de poprire la angajator.

Acesta comunică executorului la data de 30.05.2014 că debitarea nu mai deținea la data respectivă calitate de angajată, însă beneficia de drepturi salariale restante în baza unor hotărâri judecătorești.

Pe cale de consecință, în contul debitului, este virată suma de 195 lei la data de 18.07.2014 și 157 lei la data de 23.10.2014. La data de 05.02.2015, executorul revine cu adresă către debitoare, aducându-i la cunoștință că debitul total este de 62.440,61 CHF, la care se adaugă 9.257,02 lei cheltuieli de executare, menținând poprirea la terțul poprit.

La data de 28.10.2015, ITM comunică executorului judecătoresc că debitoarea nu figurează cu contracte de muncă active.

Ulterior, executorul, este informat despre cesiunea creanței către noul cesionar PC din data de 16.08.2016, pentru ca la data de 02.03.2018, executorul să solicite noi informații despre bunurile urmăribile ale debitoarei (ANAF, Municipiul, Instituția Prefectului), fără însă a identifica astfel de bunuri.

Pe cale de consecință, în urma cererii exprese a creditoarei, la data de 26.09.2018 este întocmit un proces-verbal de încetare a executării silite în baza art. 3715 lit. b C.p.c de la 1865 (lipsă de bunuri urmăribile ori a imposibilității de valorificare a unor astfel de bunuri), reținându-se

că a fost recuperată din debit suma de 341,56 lei. La data de 02.09.2019, creditoare cesionară se adresează din nou executorului judecătoresc pentru reluarea executării silite care face obiectul dosarului....., pentru recuperarea creanței de 69.309,29 CHF.

Această nouă executare silită este încuviințată prin încheiere, executorul somând debitoarea pentru plata debitului și înființând popriri asupra disponibilităților financiare ale acesteia.

S-a arătat că, față de această nouă executare, debitoarea a formulat prezenta contestație la executare invocând, în principal intervenția prescripției dreptului de a proceda la executarea silită.

În drept, cu privire la prescripției dreptului de a obține executarea silită, instanța de fond a arătat că executarea silită de față este supusă procedurii de la data începerii executării silite, conform art. 3 alin. 1 din Legea nr. 76/2012 (sub aspectul actelor de executare și al procedurii din contestația de față), însă termenele de prescripție începute sub vechea lege sunt supuse acestei legi, în conformitate cu principiul previzibilității legii.

Cu privire la data scadenței anticipate, prima instanță nu a putut reține argumentele contestatoarei privind intervenirea acestei date în termen de 90 de zile de la data ultimei plăți benevole din data de 08.09.2009, conform art. 5.7 din contract deoarece acest aspect nu intervine automat în caz de neplată, ci este lăsat la libera apreciere a împrumutătorului, clauza contractuală prevăzând expres că are dreptul să declare creditul exigibil anticipat.

Astfel, creditul a fost declarat scadent anticipat la data de 29.06.2012, dată l-a care s-a născut și dreptul a solicita executarea silită a întregului credit.

Raportat la această dată, termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită cade sub incidența Codului de procedură civilă de la 1865.

Cu privire la dreptul de creanță, art. 405 alin. 1 și alin. 2 C.proc.civ. de la 1865 prevedea că „dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel” și că „termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită.”

În speță, termenul pentru care s-a acordat creditul a fost de 10 ani, ultima rată devenind scadentă în anul 2018, însă creditul a fost declarat scadent anticipat în anul 2012, cu posibilitatea urmăririi întregii sume.

Astfel, de la această dată s-a născut și dreptul de a cere executarea silită, contractul de credit fiind titlu executoriu.

Prin urmare, termenul de prescripție de 3 ani s-ar fi împlinit în anul 2015, însă a fost întrerupt prin demararea executării silite din data de 18.07.2012.

Într-adevăr, art. 4052 alin. 1 lit. a C.proc.civ. prevede că „cursul prescripției se întrerupe pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii, în orice alt mod, a datoriei”, iar lit. b „pe data depunerii cererii de executare”, efectul juridic fiind prevăzut de alin. 2 al aceluiași articol, anume „după întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.”

Totodată, după fiecare întrerupere curge un nou termen de prescripție, în acest sens art. 4052 alin. 1 lit. d C.p.c de la 1865 stipulând că cursul prescripției se întrerupe pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare.

Cu alte cuvinte, după întreruperea inițială prin introducerea cererii de executare, începe să curgă un nou termen de prescripție, de aceeași natură, care este însă din nou întrerupt pe parcursul executării silite de fiecare act de executare.

Cum prima executare a încetat din lipsă de bunuri urmăribile, este posibilă reluarea executării silite, înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită, conform art. 3716 C.p.c. de la 1865.

Având în vedere aceste succesiuni de executări silite, instanța de fond a trebuit să cerceteze prioritar dacă la data reluării executării silite din anul 2019 prescripția era deja împlinită, situația în care noua cerere de executare silită, ca prim act de executare, nu mai putea produce efectul întreruptiv.

Astfel, instanța de fond a reținut că în cursul primei executări silite ultimul act efectiv de executare a fost îndeplinit la data de 23.10.2014, în urma căruia este recuperată suma de 157 lei, ulterior pe parcursul a 4 ani fiind emise sporadic doar niște adrese de informare fără niciun efect

juridic în sensul recuperării vreunei sume de bani, urmând ca abia la data de 26.09.2018 executorul să dispună încetarea executării silite.

Prin act de executare silită se înțelege orice operațiune juridică sau înscrisul care o constată, realizată, respectiv întocmit de către executorul judecătoresc cărora legea le conferă consecințe juridice și prin care se urmărește, în condițiile legii, realizarea activității de executare silită și se marchează o etapă în cadrul acestei proceduri. Nu sunt acte de executare susceptibile să întrerupă cursul prescripției, de exemplu, adresele prin care i se aducea la cunoștință debitoare că împotriva sa există un titlu executoriu sau adresele de informare adresate unor terțe instituții.

S-a arătat că, actele de executare cu efect întreruptiv al termenului de prescripție sunt acele acte care manifestă însăși dreptul de a cere executare silită, care demarează cu însăși cererea de executare silită și continuă cu acte precum poprirea, aplicarea sechestrului, etc., și care determină o executare efectivă, iar nu simple adrese de informare. Nici procesul-verbal de încetare a executării silite nu este un act de executare care să întrerupă cursul prescripției, dimpotrivă un act favorabil debitorului care nu are nici un interes să-l conteste în justiție.

Astfel, simplele adrese de informare emise de executorul judecătoresc în cursul anilor 2015 și 2018 și procesul-verbal din 26.09.2018 nu au întrerupt prescripția care a început să curgă la data de 23.10.2014 și s-a împlinit astfel la data de 23.10.2017.

S-a arătat că, intimata nu a făcut nici o altă dovadă, anume un alt act material voluntar constând în plata unor sume de bani în contul debitorului și nici o nouă recunoaștere a creditului din partea debitorului, care să determine curgerea un nou termen de prescripție.

Cesiunea de creanță nu este un act de executare în înțelesul legii cu efect de întrerupere a prescripției, iar primul act de executare al creditoarei a fost la data de 02.09.2019 prin înregistrarea noii cereri de executare silită, realizat deci după împlinirea termenului de prescripție și nemaiputând produce efectul scontat de întrerupere a prescripției.

Conform art. 705 alin. 1 C.p.c., depunerea cererii de reluare a executării la executorul judecătoresc are efect întreruptiv de prescripție doar dacă a fost formulată înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită.

Prin urmare, neputându-se reține întreruperea sau suspendarea termenului de prescripție, acesta s-a împlinit anterior demarării celei de a doua executări.

Față de acestea, instanța de fond a admis cererea și a anula toate actele de executare efectuate în dosarul execuțional, fără a se mai impune analizarea celorlalte argumente invocate de contestatoare.

În baza art. 45 alin. 1 lit. f din OUG nr. 80/2013, instanța de fond a dispune restituirea către contestatara a taxei judiciare de timbru de 1.000 lei, după rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

În baza art. 717 alin. 2 C.p.c, având în vedere că, deși contestatoarea este persoana interesată a avansa cheltuielile generate de copierea și transmiterea dosarului execuțional, însă intimata este cea care a căzut în prezenții, urmând la rândul său să le restituie contestatorului, instanța a obliga direct intimata la plata către BEJ a sumei de 18,40 lei reprezentând aceste cheltuieli.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel intimata PC, prin care a solicitat admiterea cererii de apel și, pe cale de consecință, respingerea contestația la executare a debitoarei.

În fapt, arată că, la data de 16.02.2008, a fost încheiat Contractul, între bancă, în calitate de împrumutat și contestatorul din prezenta cauza în calitate de împrumutat, prin care banca i-a acordat acestuia din urma un împrumut. Întrucât debitorul a încetat sa mai achite ratele, instituția financiar bancara a declarat creditul scadent anticipat și ulterior a cesionat întreaga creanță către creditorul cesionar PC. Totodată, au fost efectuate formalitățile de înscriere a Contractului de cesiune creanțe in Arhiva Electronic de Garanții Reale Mobiliare în conformitate cu dispozițiile legale in vigoare.

Arată că, încercările creditorului de a oferi consiliere și posibilitatea rambursării creanței în mai multe rate avantajoase au fost ignorate de către contestator, motiv pentru care în cursul anului 2019, au început formalitățile de executare silita prin intermediul BEJ. Astfel cum au menționat și pe fondul cauzei, debitul restant a mai format anterior obiectul executării silite derulată în cadrul dosarului execuțional aflat pe rolul BEJA D&S, dosarul fiind închis având în vedere că s-a constatat starea de insolvabilitate a debitorului.

Menționează că instanța de fond a admis contestația la executare, a anulat toate formele de executare silită din dosarul executiional al BEJ, reținând că în speța a intervenind prescripția dreptului de a cere executarea silită. Față de susținerile instanței de fond, cu privire la intervenirea presupusei prescripții, subliniază faptul că prima instanța se află într-o eroare cu privire la termenul de la care începe să curgă aceasta prescripție, învederând pe larg concluziile din motivarea primei instanțe, mai exact instanța a reținut în mod just că termenul de prescripție a fost întrerupt prin demararea executării silite ce a format dosarul execuțional aflat pe rolul BEJA D&S.

Astfel, prin actul procedural reprezentat de încuviințarea executării silite și prin demararea procedurii executării silite în cursul anului 2012, în cadrul dosarului execuțional aflat pe rolul BEJA D&S, s-a întrerupt cursul prescripției extinctive.

Ca urmare a predării acestui dosar execuțional la BEJA D&S, executorul judecătoresc a efectuat constant toate demersurile necesare recuperării creanței, motiv pentru care nu s-a putut lua în considerare o potențială prescripție.

Arată că, la data de 26.09.2018 dosarul de executare a fost retras ca urmare a constatării insolvenței debitoarei, aplicându-se dispozițiile art. 703 alin. (1) pct. 2 NCPC. Așadar, începând cu data de 26.09.2018, a început să curgă un nou termen de prescripție, termen care a fost însă întrerupt prin demararea executării silite în dosarul executiional cu privire la care a fost formulată prezenta contestație la executare. Astfel, dosarul poate fi realocat unui alt executor și poate fi reîncepută executarea silită, având în vedere faptul că primul dosar de executare silită a întrerupt cursul prescripției extinctive, întrucât executarea a încetat din motive neimputabile/independente de voința creditorului sau a executorului judecătoresc. În acest context, PC, în calitate de creditor actual al creanței, a formulat cerere de încuviințare a executării silite.

Astfel, arată că în cursul anului 2019 dosarul a fost predat la BEJ în vederea recuperării pe calea procedurii executării silite a creanței datorate de către debitoarea - intimată apelantei creditoare, fapt care a întrerupt prescripția extintivă - executarea silită ce formează obiectul acestui dosar fiind încuviințată prin hotărârea pronunțată la data de 10.09.2019. Din momentul încetării executării silite începute în dosarul de executare aflat pe rolul BEJA D&S și până în momentul înregistrării unui nou dosar de executare pe rolul biroului executorului judecătoresc F.V.F, arată că, s-a încercat recuperarea amiabila a creanței datorate, posibilitate la care debitoarea nu a înțeles sa dea curs. Prin urmare, a fost transmisă cererea de executare silită pentru contractul de credit care face obiectul dosarul de executare pe rolul biroului executorului judecătoresc F.V.F.

Astfel, consideră că se poate constata că din momentul în care a încetat executarea silită în dosarul de executare, în speța dată de 26/09/2018 și până în momentul în care a fost încuviințată executarea silită în dosarul de executare, în speța data de 10/09/2019, nu s-a împlinit termenul prescripției dreptului de a obține executarea silită.

În acest context, solicită ca în temeiul art. 22 NCPC, care prevede ca Judecătorul are îndatorirea sa stăruie prin toate mijloacele, pentru a preveni orice greșeala privind aflarea adevărului în cauza”, sa pună în vedere debitoare să facă dovada faptului că termenul de prescripție s-a împlinit iar, în dovedirea acestor afirmații atașează procesul verbal de încetare a executării silite emisa la data de 26.09.2018 de BEJA D&S în dosarul executiional.

În ceea ce privește practica instanțelor invocă sentința din data de 11.12.2019, prin care Judecătoria Arad a respins contestația la executare reținând următoarele aspect cu privire la prescripția dreptului de a cere executare silită și sentința din data de 19.04.2019 a Judecătoriei Constanta.

Față de aceste considerente solicită admiterea apelului și modificarea în tot a încheierii atacata și pe cale de consecință respingerea contestației la executare a debitorului și obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată constând în taxa de timbru și orice alte cheltuieli, în cazul admiterii prezentei acțiuni.

În drept, potrivit dispozițiile art. 470, art. 718 CPC, orice alte dispoziții menționate în cadrul cererii de apel.

Prin întâmpinarea depusă, intimata contestatoare K.M.C, a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

Consideră că, apelul formulat în cauză este nefondat, hotărârea primei instanțe fiind legală și întemeiată, fiind rezultat unei ample analize juridice, după cum urmează:

Arată că așa cum a reținut și judecătorul primei instanțe, în cauză a operat pe deplin prescripția executării silite, fiind împlinit termenul de prescripție de 3 ani, prin raportare la ultimul act de executare întocmit de executor. În concret, ultimul act de executare întocmit de organul de executare în dosarul execuțional, a fost la data de 23.10.2014, dată la care organul de executare a reținut de la debitoare, prin efectul popririi, suma de 157 de lei, iar începând cu această dată a început să curgă termenul de prescripție, care s-a împlinit la data de 23.10.2017.

Menționează că este nefondată susținerea apelantei potrivit căreia poprirea este un act de executare continuu, întreruptiv de prescripție. Măsura popririi întrerupe prescripția doar atunci când aceasta este efectivă, adică atunci când sunt reținute sume de bani prin efectul ei, iar nu și atunci când nu se indisponibilizează sume de bani. Câtă vreme în dosarul execuțional ultima reținere efectivă a unei sume de bani din contul debitoare s-a realizat la data de 23.10.2014, ulterior, nemaifiind reținută nicio sumă de bani, poprirea nu mai poate avea caracter întreruptiv de prescripție după această dată. Așadar termenul de prescripție a început să curgă la data de 23.10.2014. Faptul că după această dată executorul a mai întocmit anumite adrese de informare, precum și procesul verbal de încetare a executării silite, nu conduce la concluzia unei întreruperi a termenului de prescripție. Așa cum reține și prima instanță, simplele adrese de informare emise de organul de executare nu pot avea un efect întreruptiv al prescripției, nefiind veritabile acte de executare.

De asemenea, arată că nici procesul verbal de încetare a executării silite nu poate întrerupe curgerea prescripției, câtă vreme acest act este favorabil debitorului, fiind emis în beneficiul lui, încetând executarea silită și nu s-a emis în scopul realizării creanței, astfel nu poate fi considerat un act de executare întreruptiv de prescripție.

În acord cu considerentele primei instanței precizează că actele de executare sunt acele acte de procedură întocmite de executor, prin care se tinde efectiv la realizarea/recuperarea creanței, care determină o executare efectivă (poprirea, sechestrul, somația, publicația de vânzare imobiliară, procesul verbal de licitație, procesul verbal de distribuire a sumelor de bani, etc.) și nu simplele adrese de informare care nu tind la realizarea efectivă a creanței.

Arată că, formularea unei noi cereri de executare silită, abia la data de 02.09.2019, nu mai poate întrerupe termenul de prescripție câtă vreme la acel moment a operat deja prescripția executării silite. Astfel, cererea de reluare a executării silite, adresate executorului abia în anul 2019, s-a formulat după împlinirea termenului de prescripție, împrejurare ce atrage nulitatea executării silite declanșate în dosarul BEJ F.V.F.

Susține că un alt motiv de nelegalitate al procedurii de executare silită rezultă din lipsa notificării debitoare privind cesiunile de creanță (sau de contract) succesive intervenite, într-o primă etapă, între creditoarea inițială- instituția bancară și ERB și, ulterior, între ERB și PC. În acest sens, accentuează faptul că nu i-a fost comunicată intimă nicio notificare privind intervenirea, în timp, a acestor cesiuni de creanță succesive.

Învederează că este important să se rețină faptul că atât în vechea reglementare a legii civile, cât și în cea actuală, pentru validitatea cesiunii de creanță nu este necesar consimțământul debitorului cedat, care are calitatea de terț față de convenția dintre cedent și cesionar dar, pentru ca cesiunea să fie opozabilă părților necomunicarea cesiunii de creanță este considerată obligatorie, deci inclusiv cu debitorul cedat trebuie îndeplinite anumite formalități, respectiv notificarea sau acceptarea cesiunii de către debitorul cedat. Aceste condiții de formă impuse de legiuitor pentru ca cesiunea să fie opozabilă debitorului au ca scop tocmai ca debitorului cedat să i se aducă la cunoștință, în mod efectiv, schimbarea creditorului său, numai după îndeplinirea acestor formalități, debitorul cedat devenind debitor al cesionarului.

Toate considerentele mai sus expuse solicită respingerea apelului ca nefondat.

Prin răspunsul la întâmpinare P.C. arată că, contrar aspectelor precizate de către intimata contestatoare, actele de executare silită, efectuate într-un dosar execuțional în cadrul căruia s-a dispus încetarea executării silite potrivit art. 703 alin. (1) pct. 2 CPC, au aptitudinea de a întrerupe

cursul termenului prescripție a dreptului de a cere executarea silită, efect întreruptiv ce poate fi valorificat ulterior dacă creditorul se adresează altui executor pentru realizarea pe cale silită a creanței sale. Arată că, art. 709 alin. (1) pct. 4 CPC se referă la întreruperea cursului prescripției executării ca urmare a efectuării unui act de executare silită, fiind indiferent dacă acest efect întreruptiv este valorificat într-un alt dosar de executare decât cel în cadrul căruia s-a efectuat actul. Dosarul de executare constituie cadrul formal administrativ de realizare a executării silite, executare care își păstrează caracterul unitar indiferent de numărul acestor dosare. Prin urmare, odată ce a operat întreruperea cursului prescripției, devine fără relevanță cadrul formal (dosarul) în cadrul căruia este invocată.

Menționează că actele de executare silită efectuate într-un dosar execuțional în cadrul căruia s-a dispus încetarea executării silite potrivit art. 703 alin. (1) pct. 2 CPC, au aptitudinea de a întrerupe cursul termenului prescripției dreptului de a cere executarea silită, efect întreruptiv ce poate fi valorificat ulterior, dacă creditorul se adresează altui executor judecătoresc pentru realizarea pe cale silită a creanței sale, menționând decizia Tribunalului Dolj din 23.11.2020.

Arată că, notificarea debitorului a fost impusă de legiuitor în scopul de a-l înștiința pe acesta despre creditor și de faptul că cedentul nu mai este proprietarul creanței și deci plata datoriei, iar, pentru a invoca lipsa notificării, debitorul cedat trebuie să justifice un interes, în sensul că neștiind de cesiune, a plătit primul creditor -cedentul, plata care în aceste condiții apare ca perfect valabilă.

În condițiile în care debitoarea cedată nu a realizat vreun act susceptibil să conducă la stingerea creanței ce a format obiectul cesiunii, acesta nu se poate prevala de inopozabilitatea acestei operațiuni pentru a paraliza procedura de executare silită declanșată de cesionarul devenit creditor, pentru că, nu ar justifica existența vreunui interes legitim în derularea unui astfel de demers și ar constitui o valorificare a conduitei sale culpabile de a nu executa de bunăvoie obligația pe care și-a asumat-o față de creditorul inițial.

Față de aceste considerente solicită admiterea apelului formulat și modificarea în tot a încheierea atacată și pe cale de consecință respingerii cauzii introductivă formulată de către debitoarea K.M.C.

Analizând apelul declarat prin prisma motivelor invocate, în conformitate cu dispozițiile art. 476-478 Cod procedură civilă, Tribunalul reține următoarele:

Prin apelul declarat, apelanta creditoare critică modul de soluționare a prescripției dreptului său de a cere executarea silită, prescripție invocată de intimata contestatoare prin contestația formulată și admisă de instanța de fond, susținând că, prima instanță a fost în eroare cu privire la termenul de la care începe să curgă această prescripție. În susținerea acestui motiv, apelanta se prevalează de existența unui alt dosar de executare înregistrat la BEJA D&S care, în opinia acesteia, a întrerupt cursul prescripției.

Analizând sentința apelantă din perspectiva criticile formulate, Tribunalul constată, contrar alegațiilor apelantei, că prima instanță a avut în vedere în analiza incidenței prescripției dreptului creditoarei de a solicita executarea silită și dosarul execuțional arătând argumentele pentru care, prin raportare la acest dosar, a intervenit prescripția dreptului de a obține executarea silită.

Astfel, Tribunalul constată că, în mod corect, prima instanță a reținut că termenul de prescripției pentru titlu executoriu reprezentat de contractul de credit bancar nr. ..../16.06.2008 a început să curgă la data declarării scadenței anticipate, respectiv 29.06.2012, dată la care s-a născut și dreptul a solicita executarea silită a întregului credit.

De asemenea, în mod judicios a constatat prima instanță că termenul de prescripție de 3 ani s-ar fi împlinit în anul 2015, însă acesta a fost întrerupt, conform art. 405² alin. 1 lit. a C.proc.civ din 1865, prin demararea executării silite din data de 18.07.2012 ce a format obiectul dosarului execuțional la BEJA D&S.

Referitor la acest dosar de executare, Tribunalul reține că, în cadrul acestuia, la data de 20.12.2012, executorul judecătoresc a înființat popriri asupra disponibilităților bănești ale debitoarei la instituții bancare, revenind în acest sens și la data de 07.06.2013, formulând adrese către ITM, Municipiul sau ANAF.

La data de 21.01.2014 este virată de către terțul poprit B.P. suma de 4,24 lei, iar la data de 14.05.2014, BEJA D&S emite o adresă de înființare a popririi către angajatorul debitoarei, care îi

comunică executorului că debitoare nu mai deținea calitatea de angajată, însă beneficia de drepturi salariale restante în baza unor hotărâri judecătorești fiind virată în contul debitului suma de 195 lei la data de 18.07.2014 și suma 157 lei la data de 23.10.2014.

Tribunalul mai reține că, în anul 2015, executorul a transmis o adresă către debitoare, aducându-i la cunoștință că debitul total este de 62.440,61 CHF, la care se adaugă 9.257,02 lei cheltuieli de executare, iar în urma demersurilor efectuate de acesta, ITM îi comunică executorului judecătoresc că debitoarea nu figurează cu contracte de muncă active

Tribunalul constată că, la data de 26.09.2018 este întocmit procesul-verbal de încetare a executării silite în baza art. 371⁵ lit. b C.p.c de la 1865 (lipsă de bunuri urmăribile ori a imposibilității de valorificare a unor astfel de bunuri), reținându-se că a fost recuperată din debit suma de 341,56 lei.

În opinia apelantei, în perioada declanșării executării silite, 18.07.2012 și până la încheierea procesului verbal de încetare a executării, 26.09.2018, a fost întrerupt cursul prescripției astfel încât, la data de 02.09.2019, când s-a adresat BEJ F.V.F cu o nouă cerere de executare silită, dreptul său nu era prescris.

Așa cum în mod judicios a constatat prima instanță, Tribunalul reține că termenul de prescripției s-a întrerupt prin îndeplinirea fiecărui act de executare silită în cursul executării ce a făcut obiectul dosarului, însă, așa cum în mod corect a reținut și judecătoria, în cadrul acestui dosar, ultimul act efectiv de executare a fost îndeplinit la data de 23.10.2014 când a fost recuperată suma de 157 lei. Ulterior, pe parcursul celor 4 ani au fost emise doar niște adrese de informare către ITM, ANAF, pentru ca la data de 26.09.2018 executorul să dispună încetarea executării silite.

Potrivit art. 405 din vechiul Cod de procedură civilă, *dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, iar prin împlinirea termenului de prescripție orice titlu executoriu își pierde puterea executorie*. De asemenea, potrivit art. 405² alin. 1 lit. d) din același act normativ, *cursul prescripției se întrerupe pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare*. Însă, nu orice act al executorului judecătoresc este un act de executare, susceptibil a întrerupe cursul prescripției.

În acord cu concluzia primei instanțe, Tribunalul reține că actele de executare sunt doar acelea prin care se indisponibilizează ori se valorifică bunuri ale debitorului și pentru care executorul judecătoresc are obligația încheierii procesului verbal prevăzut de art. 388 din vechiul Cod de procedură civilă (actual art. 679 Cod pr.civ). Or, în speță, actele la care face referire apelanta sunt simple adrese ale executorului judecătoresc către Inspectoratul Teritorial de Muncă, ANAF, și nu acte de executare în sensul art. 388 Cod procedură civilă.

De asemenea, pentru aceleași considerente nu poate fi reținută apărarea apelantei referitoare la natura procesului verbal de încetare a executării silite încheiat de executorul judecătoresc, acesta din urmă neavând aptitudinea, prin simpla lui întocmire a de întrerupe cursul executării silite cu atât mai mult cu cât vine să certifice tocmai imposibilitatea continuării executării silite.

Prin urmare, constatând că ultimul act de executare, reprezentat de reținerea și distribuirea sumei de 157 lei, a avut loc la 23.10.2014 și cum nu s-a dovedit altă cauză de întrerupere ori suspendare a prescripției, tribunalul apreciază că termenul de prescripție era deja împlinit la 02.09.2019, când apelanta PC, a solicitat executarea silită.

Potrivit art. 707 C.proc.civ. „prescripția stinge dreptul de a obține executarea silită și orice titlu executoriu își pierde puterea executorie”.

Prin urmare, contractul de credit și-a pierdut caracterul executoriu, devenind incidente dispozițiile art. 632 alin. 1 C.proc.civ. conform cărora executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, astfel încât, în mod corect a constatat prima instanță că dreptul apelantei de a solicita în continuare executarea silită este prescris.

Ca atare, pentru considerentele de fapt și de drept menționate, văzând că prima instanță a făcut o corectă interpretare și aplicare a dispozițiilor legale incidente în cauză, în baza art.480 al.1 Cod procedură civilă tribunalul va respinge ca nefondat apelul.